

Predmet: *Hrasnica*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 11/18

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ,

Okrivljeni: Husejin Mujanović

Tužilaštvo za ratne zločine: Miodjub Vitorović

Sudsko veće: sudija Dejan Terzić, predsednik veća

sudija Mirjana Ilić, članica veća

sudija Zorana Trajković, članica veća

Branilac: adv. Dušan Ignjatović

Glavni pretres: 22.03.2019.

Optužnica

Optuženi Husejin Mujanović se tereti da je u vremenskom periodu od 8. jula pa do 15. oktobra 1992. godine, kao upravnik vojnog pritvora na Ilidži, u pritvoru držao oko 30 srpskih civila koji su nezakonito lišeni slobode, prema njima nečovечно postupao jer im nije obezbedio elementarne uslove smeštaja, tako da su boravili u prostorijama bez vode i toaleta. Izdavao je naredbe da se zatvorenici pretuku, usled čega je, šest zatvorenika podleglo zadobijenim povredama. Učestvovao je u telesnom povređivanju zatvorenika pa je tako u svojoj kancelariji tukao zatočenog Mirka Vukovića a zatvorenog Savu Pejića tukao u atomskom skloništu.

Iznošenje odbrane optuženog

Iznoseći svoju odbranu optuženi je negirao izvršenje krivičnog dela koje mu se stavlja na teret. Naveo je da mu je poznato da se protiv njega i drugih lica vodi istraga za čitav ratni period, ali da je zbunjen što se postupak protiv njega vodi i u Srbiji obzirom da su u BiH i oštećeni i svedoci i veštaci. Takođe mu nije jasno zašto se postupak ne vodi i za žrtve drugih nacionalnosti nego samo za Srbe. Zbog te činjenice sumnja u nepristrasnost TRZ, a za sud će još videti. Naveo je da je u vreme izbijanja oružanih sukoba rata u BiH živeo u Hrasnici i da je mobilisan u avgustu 1992. godine. Prilikom iznošenja svoje odbrane pred TRZ, namerno je naveo je da je mobilisan u martu 1993. godine, jer je želeo da po svaku cenu izbegne suđenje u Srbiji. Pre rata radio je neko vreme u zatvoru u Istoku, pa je zbog tog iskustva u radu pozvan da da preuzme zatvor u Hrasnici. To je u stvari bio vojni priptvor u kojem su ljudi bili tokom rata, neki sve do 1994 - 1995. godine. U zatvor je došao krajem avgusta 1992. godine. Prvi upravnik zatvora bio je Husejin Mahmutović. U to vreme u zatvoru je bilo dosta stražara, kojima je objasnio koja su im prava i obaveze. Zatvor se nalazio u blizini linije razgraničenja. Prostorije zatora bile su u garažama između dve zgrade, koje su bile preuređene. Naime, bilo je više garaža pod jednim krovom, pa su garažna vrata zamenjena običnim, sobnim vratima. sanitarnog čvora nije bilo, pa su u prostorijama gde su bili zatvorenici korištene kible. Nije bilo struje ni vode, i bili su učestali napadi stanovnika Hrasnice na zatvor. To su činili kada bi im neko stradao, njima su za sve bili

krivi zatvorenici. Pored Srba u zatvoru su bili i drugi, kao npr. neki pripadnici HOS-a. Nikoga nije hapsio lično, jer to ne radi upravnik zatvora. U zatvor su dovođena lica koja je dovođila vojna policija, čiji je komandir bio Munir Hodžić, i njemu je naređeno da ih čuva. Naredbe je izdavao komandant brigade. U tim naredbama je navođeno da se dovode zbog izdaje, izbegavanja da se odazovu mobilizaciji i nekim drugim razlozima a li je sve bilo vezano za rat. srbi su dovođeni jer su bili vojno sposobni. Identitet dovođenih nije proveravao. Bilo je i žena, koje su dovođene zbog kolaboracije sa neprijateljem. Bilo je zatočenih i Hrvata i Muslimana. Niko nije izašao iz zatvora bez dobijenog naloga. Funkcionisanje zatvora bilo je teško organizovati jer nije bilo ničega. U Hrasnici nije bilo ni struje ni vode, hrane nije bilo dovoljno. Hrana je bila vojnička i ista za sve. Zatvorenici su hranu dobijali dva puta dnevno i jeli su iz posuda u prostorijama u kojima su i bili. Povremeno su se i kupali, a o njihovom presvlačenju nije razmišljao. U upravi zatvora bio je u to vreme Nedžib Biberović i jedna gospođa Hasija, koja je bila daktilograf, a ujedno je bila odgovorna za žene koje su bile zatotvorene, starala se o njihovoj higijeni. Posedovali su arhivu, ali je ona vođena vrlo amaterski. Vodiła se evidencija zatvorenih lica. Postojala je i medicinska služba, stalno zaposleni je bio medicinski tehničar Damir Lalić, a dva puta nedeljno dolazila su i dva lekara, Mušan Berilo i Enver čijeg prezimena ne može da se seti. Zatvorenicama su bile dozvoljene i posete, dva puta mesečno i mogli su dobijati pakete. Zatvorenike su ispitivali Agan Nezir, Enes Heljić, Avdija Aladžić, koji su bili „bezbednjaci“. Kada je video koliko je teško, tražio je da bude razrešen te funkcije. Nije bilo baš tako crno kao što se priča, jer smatra da je građanima bilo još teže. Nikada mu ni jedan od zatvorenika nije prijavio da je bio izložen nasilju. Retko je obilazio zatvor, ali ni tada nije primetio da je neko od zatvorenika bio zlostavljan. Najviše se angažovao oko pisanja nadležnima za razna trebovanja, kako bi se popravio položaj zatvorenih. Postojao je dnevni izveštaj o stanju u zatvoru, svaki je pročitao. Sa vojnom komandom je komunicirao putem poljskog telefona. Svako jutro se čuo sa dežurnim oficirom u brigadi kojem je podnosio izveštaj o stanju u zatvoru.. Ukoliko je bilo problema, sastavljao je i pismeni izveštaj. Nikoga nije tukao, a svedok Vuković ga u svojoj ranijoj izjavi nije pominjao. Napominje da ga niko od svedoka nije prepoznao 1994 ii 1995. godine, a 2018. godine su ga svi prepoznali. Nije preduzeo ni jednu od radnji za koje se optužnicom tereti.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 6. maj 2019. godine, sa početkom u 09:30 časova.